

ה' (כאז'אור אסתו'סין ע'ס'א
(י' א'ס'א ז'ס'ס'ר)

פבעת חמשה עשר בשבט הזהב רג

בהתקשרות בבחינת 'איזה אשה כשירה שעושה רצון בעלה', שצריכים אנו לרצות לעשות רצון ה', ואזי יעזור השי"ת שנבין רצון ה', ואזי יושלם יום חתונתו ויום שמחת לבו במהרה בימינו אמן.

הוי-ה אדני-י, ומוזה האילן גדלים פירות, וכשעולה שרף באילן נעשה הכנה בשורשו להיחוד שנעשה בחג השבועות, וממילא יעזור השי"ת שנוכה להשפעות בתורה שנתקשר להנותן התורה ונעמוד על הכוונה עליונה, ונלמוד תורה

שנת תשנ"ח לפ"ק

נמצא שחמשה עשר בשבט הוא הכנה לקראת יום מתן תורה חג הביכורים, כי בכח השרף שעלה באילן בעצי היער בט"ו בשבט נגמרים הפירות בחג הביכורים, ולכן נקבעה לקרות בתורה באותה תקופה של חמשה עשר בשבט הקריאה של חג השבועות שהוא פרשת יתרו הפרשה של מתן תורה, כי עתה עולה השרף של מתן תורה, ובכח התורה מתגלה כבר עתה זה הענין של השרף שעלה באילן, ולכן ⁵⁸⁰ "שרף עולה באילן" ⁷⁸⁴ בגימטריא "שבועות", וכן ⁹³ שישם ⁷⁸⁴ ריבוא פי'רושים לתורה ר"ת שר"ף, שהם כנגד הששים ריבוא אותיות לתורה.

בכח התורה להעלות כל היודים והשפלים

בן הנה חודש שבט שייך לענין של עליה, שהשרף עולה באילן, וכן המזל של חודש שבט הוא דלי שמעלה המים מהבאר, וגם חודש שבט הוא כנגד שבט אשר, שעליו נאמר (דברים לג, כד) "וְטוֹבַל בְּשֶׁמֶן רִגְלוֹ" ושמן 'עולה' רצף על כל המשקים, נמצא שכל החודש הזה

שרף העולה באילן הכנה למתן תורה שהוא יום הביכורים

א] הנה ענין חמשה עשר בשבט שבשביל כן הוא ראש השנה לאילנות, הוא כי בחמשה עשר בשבט כבר עלה השרף באילן (עי' רש"י ראש השנה יב, נ ד"ה מנא יד, א ד"ה אף), ומוזה השרף העולה באילן הפירות חונטים ונגמרים, ומוזה נעשה אחרי כן חג הביכורים, שהוא יום מתן תורה, שאז ירננו כל עצי היער מלפני ה', כי בו הפירות נגמרים, וזהו שמתחיל הזוה"ק על הפסוק (נמדנר נמ, כו): "וביום הביכורים בהקריבכם מגחה חדשה לה' וכו'", "רבי שמעון פתח (דברי הימים א טו, לג) 'אז ירננו עצי היער מלפני יהו"ה כי בא לשפוט את הארץ', כי אז כל עצי הגן ערן וכל הכוחות של הבריאה מתחדשים, ונעשים במצב של ביכורים וראשית, כי בו התורה שנקראת 'ראשית' (עי' כ"ר א, א; רש"י נראשית א, א) מאיר בכל הבריאה, ולכן נקרא אז כל הבריאה 'ראשית', וכמו שנאמר (שמות כו, יט) "ראשית ביכורי אדמתך תביא בית ה' אלקיך".

שייך לענין עלייה, שכל הדברים השפילים עולים, זהו בכח התורה שנמשלה לשמן המורה על חכמה, כי "תקועה אלפא לשמן", וכל מקום שהשמן מצוי שם החכמה מצויה (מנחות פה, נ), והשמן עולה על כל המשקים, וכמו כן כח התורה הוא להעלות הכל למעלה אף כל בחינות השפילות.

ובן הפרשה של מתן תורה שהוא פרשת יתרו מורה על ענין זה שהתורה יורדת לכל העמקים וגורמת עלייה לכל השפלים, כי יתרו לא הניח עבודה זרה שלא עבדה (עי' רש"י יתרו י"א, י"ב) ובא להתגייר, כי בכח התורה שמידתה שיורדת לכל העמקים ומעלה את הכל - מתעלים כל הירודים ועולים מעלה מעלה, וכן אמרו חכמינו ז"ל (כמוצות ק"א, נ) "כל המשתמש באור תורה אור תורה מחייהו, וכל שאין משתמש באור תורה אין אור תורה מחייהו", ומסיק בגמרא: "מצאתי להן תקנה מן התורה, ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום" וכי אפשר לדבוקי בשכינה, והכתיב 'כי ה' אלקיך אש אוכלה' אלא כל המשיא בתו לתלמיד חכם והעושה פרקמטיא לתלמידי חכמים (המהנהגה תלמידי חכמים מנכסיו - מעלה עליו הכתוב כאילו מדבק בשכינה", כי בכח התורה להעלות הכל, ואף מי שאינו עוסק בתורה רק משיא בתו לתלמיד חכם זוכה גם כן להתעלות. וזהו ענינה של פרשת יתרו שהשיא את בתו לתלמיד חכם - למשה רבינו, ומשום כן זכה להתעלות, כי ירדה התורה להעלותו באופן של הדבק לתלמידי חכמים שזוכה

גם כן לעלייה. וזהו גם הדרגא של שבט אשר, שהיו בנותיו נשואות לכהנים גדולים כמו שנאמר (דברים ל"ג, כ"ד ונרש"י ט"ז) "יהי רצוי אחיו", ועל הכהנים גדולים כתיב (ט"ז, י) "יורו משפטיך ליעקב", ולעומת זה שבט אשר היה מן הירודים שבשבטים, כי הוא אחד מבני השפחות, ויתירה מכך, שהוא האחרון מכל בני השפחות - שנולד אחרונה, לכן סיבב השי"ת שיהיה כח פרנסתו על ידי שמן הרומז על חכמה, שהרי כל דבר גשמי רומז על דבר רוחני, ובאמצעות הפרנסה והממן שיש לו על ידי השמן שהוא דבר שמביא אור, בכח זה הממן היכולת בידו לפרנס הכהן גדול, כי אלו הניצוצין שייכים אל הכהן גדול הנאמר עליו "יורו משפטיך ליעקב", ועל ידי זה יש לו תקנה שהתורה יעלהו.

נגד זה רומז מדת היהוד' שבתורה, במה שהתורה יורדת לכל העמקים, כי זהו ענין מידת ההוד - שיוורד למטה מטה ומעלה את הכל, ולכן פרשת יתרו הוא הפרשה החמישית של ספר שמות, כי מידת ההוד הוא מי' החמישית, וגם חודש שבט הוא חודש החמישי של ימות החורף, ורומז גם כן נגד מידת ההוד שהיא מידה החמישית, כי השנה נחלקת לשש חדשים של ימות הגשמים שהם כנגד הששה מדות, ושש חדשים של ימות הקיץ שהם גם כנגד ששה המידות, ונמצא שמדת ההוד שהוא נגד חודש שבט שייך לפרשת יתרו, הרומז גם כן נגד מידת ההוד של התורה, שבכוחה להעלות כל הירודים והשפלים.

טבעת

חמשה עשר בשבט

הזהב

רה

שבט אשר נתברכו בשמן הרומז
על תורה - האירה למקומות
החשובים

[ג] והנה איתא במדרש (נמ"ר נ, י):
"צפון-משם החשך יוצא לעולם,
וכנגדן שבט דן, למה? שהוא החשיך
העולם בעבודה זרה שעשה ירבעם שני
עגלי זהב, ועבודה זרה חשך הוא, שנאמר
(ישעיה כט, טו) 'והיה במחשך מעשיהם,
וחזר ירבעם על כל ישראל ולא קבלו
ממנו אלא שבט דן, שנאמר (מלכים א יב,
כח) 'ויועץ המלך ויעש שני עגלי זהב וגו'
ואת האחד נתן בדין, ולכך צוה הקב"ה
שיחנה דן בצפון, הה"ד (נמדנר נ, כה)
'דגל מחנה דן צפונה' וגו', ועליו שבט
אשר מאיר על החשך, שנאמר (דברים לג,
כד) 'ולאשר אמר כרוך וגו' וטובל בשמן
וגלוי', כי בכח התורה שזכה בו שבט
אשר שהיה בבחינת 'המשיא בתו לחלמוד
חכם, זכה להאיר גם במקומות החשובים
ביותר, הנרמז כשבט דן.

ענין זה נרמז כשהלך משה רבינו ע"ה
לגאול את בני ישראל, שירד עד
לשפל המדרגה, להעלות הדור שהיו
משוקעים במ"ט שערי טומאה, לכן היה
המטה של משה נחקק עליו האותיות:
דצ"ך עד"ש ¹¹¹באח"ב שהם עולים
בגימטריא "אשר", ואילו "מטה" עולה
בגימטריא ⁵¹ד', כי דצ"ך עד"ש באח"ב
הם העשר מכות שנתפשטו על ידי המטה,
ועל ידו יורדין עד למטה מטה, כי הנה
משה רבינו ע"ה טען (שמות ד, א) "והן
לא יאמינו לי", ולצורך זה נתן לו השי"ת
מטה, ועל ידו היא ביכלתו לירד עד
למטה מטה ולהעלותם, כי זהו הענין של

המטה - לגרום אותות ומופתים שגם אלו
שהם בני דן יאמינו, ולכן היה נחקק על
המטה אורות גדולים - דצ"ך עד"ש
באח"ב, שהם האורות של שבט אשר,
ובכח זה ירד האור למטה והאירה גם
לשבט דן.

והנה נאמרה ה' פעמים 'אור' במעשה
בראשית, והעיקר הוא ה'אלף'
של ה'אור' - הרומז על האחדות, ולכן
חמשה פעמים ⁵אל"ף עולה בגימטריא
'מטה אשר', שהם עולים יחד ⁵⁰¹ידן אשר
וכאמור, ⁵⁴זה המטה ירד עד בחינת הנחש,
שלכן נתהפך המטה לנחש (שם ג),
בבחינת (נלאים מט, יז) "יהי דן נחש עלי
דרך", שיוורד ומתלבש ממש עד שנעשה
נחש, ושם מעלה את כל הבחינות וכל
המקומות הנמוכים, וחוקק שם האורות
גדולים של שבט אשר. ענין זה נרמז כמה
שנאמר (שמות לא, ג) "כי תקנה עבד
עברי", ופרשת משפטים הוא הסוף של
תיקון השוכבי"ם, ולכן ⁵⁵¹"תקנה" עולה
בגימטריא ²⁸¹ידן אשר, ואילו ²⁸¹"עבד עברי"
עולה בגימטריא ³⁵⁸נחש, וכולם יחד -
"תקנה עבד עברי" עולה בגימטריא ⁵⁵⁵
"בראשית", כי האור של בראשית יורד
עד המקום של הנחש ומעלה הכל אל
הראשית.

סדר הבריורים - על ידי ירידה
שהיא צורך עלייה

[ד] והנה הסדר של הבריורים הוא
שמבררין את הניצוצין באופן שיש
ירידה, בבחינת (נלאים מט, ד) "אנכי ארד
עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה", כי
חחילה צריך להיות ירידה ואחרי כן נעשה

הטוב, אלא להיפוך כי מצא מין את מינו, לכן כשהקדושה הוא במצב של העלמה, הקליפות והרע אינם מתקשרים עוד אל הקדושה ולכללות ישראל, רק הולכים אחר פרעלי האון, ועוזבים את הצדיקים כי אין רואין בהם הצלחה, וממילא כשמאיר אור של קדושה ועלייה אזי אינם יכולים שוב לעלות עמה, כי נפרדו לגמרי ממנה ואין להם עוד שום שייכות עמה, והקדושה שנשאר להיות עצמי שוב עולה, כי הקדושה הוא תמיד מורש למעלה, שהוא שורש עצמי, וכשירדת ונפרדת ממנה הרע אזי עולה שוב, ואזי אין הרע יכול עוד לעלות עמה.

התנוצצות הנאולה בחמשה עשר בשבט - בחינת ירידה לצורך עלייה

[וזהו בחינת התנוצצות הנאולה שמתחיל להתנוצץ מחמשה עשר בשבט, כי ענין זה של ירידה לצורך עלייה מתהווה גם באילנות, במה שבתחילה כל כוחות האילנות נמצאים במצב של ירידה - אחרי הורדת הפירות שנתגדלו בשנה שעברה, כי כח הצמיחה שבאילנות צריכה בירור, כי כל פעם שנעשה צמיחה חדשה צריך להיות בירור של טוב מרע, ולכן הכח הצמיחה של האילן יורד למטה מטה, ואזי כשירדת - היינו הפסולת והחלקים הרעים שאי אפשר להיעשות מהם פירות טובים של תיקון, הרי הם מתדבקים בהפסולת של הארץ, ואינם יכולים שוב לעלות עם האילן, ולכן כשנעשה עתה התנוצצות של האביב, שהוא האור של גאולה, כי מתחיל עתה הימים להיות חמים

העלייה, והירידה הוא לצורך עלייה, והיינו, כי בשעה שיש תערוכת טוב ורע אזי צריכים לבררו ולהפריד את הטוב מהרע, אכן, בזמן ושעה שהוא מצב של עלייה הרי הרע יונק מהטוב, ואין יכולים להפרידו, כי יש לו יניקה מהטוב מאחר שהוא דבוק אל הטוב מחמת תערוכת הרע וטוב, אזי העצה היא שיורדין עד למטה - עד סוף המדרגה שיכולים לרדת, ואזי מתעלם הטוב מאד בתוך הרע כי מתמעט מאד עד שנעלם. אולם, עצמיות הטוב לעולם נשארת שהוא הנקודה הפנימית, והעצמיות אינו יכול להשתנות, וכך נעלמה, וכיון שהוא במקום נמוך בהמקום של הרע, אזי הרע שמתערב עם הטוב מתדבק לשאר חלקי הרע שיש שם בזה המקום נמוך, ואחרי כן מאיר לשם אור עליון שהוא האור של גאולה להעלות הטוב, ומאחר שהטוב הוא עצמי שלא נשתנה הרי הוא נמשך אחר זה האור, אבל הרע אינו יכול לימשך אחריה עוד, כי התדבקה כבר לשורשה הרע, ואינה יכולה שוב לעלות.

ונביא דוגמא לזה, מה שמצינו בזמן שהקדושה היה ברום המעלה, כמו בימי שלמה או בזמנים אחרים, אזי הרע רצה לינק מאת הקדושה ואכן מצא מקום לינק, כי הקדושה הוא בדרגא נעלה ומתגלה לעין כל, וממילא יכולין הם לינק מן הקדושה, והיו יכולים להשתמש בכל החלקים של הקדושה להענינים שלהם, ולכן מצינו שנשתמשו בחכמת שלמה להענינים שלהם וכדומה. אכן, כשנעשה העלמה וירידה, אזי הרע מתדבקת בכוחות שלה, ואינה מחפשת עוד את